

преставаше да мечтае за свое списание.

- Българска черта е, - казваше той, - всеки да се стреми към свой покрив, а ние ще се разболеем от мерак по свое списание. Малък ли е "Българан"? И пак ще каже: малък е. Трябва да държа сметка за вкусовете на редакторите.

- Но ти сам казваше, че за млади автори е добре да бъдат под опеката на по-опитни от тях редактори.

- И сега го поддържам: но под техническа опека, а не и под идейна.

Тези думи тогава звучаха малко-много странно, защото Ведбал още не беше се увлякъл в "идеи", поне рязко дадени. Приятелите му още не схващаме неговите бегли сатири като социален бунт.

- В нашето списание никой няма да ни пречи да пишем както мислим. Списанието ни няма да бъде казионно.

- Забравяш цензурата, основана от войната насам.

- А, да. И все пак - ще пробиваме Винаги един поет може да надхитри един стражар Ще пишем иносказателно.

Намерихме меценати и на 1 януари 1917 година излезе на свят седмичното литературно хумористично списание "Смях и сълзи", в 8 страници, цена 20 стотинки, абонамент за година 8 лева, под редакцията на Никола Грабляшев, Христо Д. Бръзицов и Христо Измирлиев. Списанието, формат 63 на 95, бе с черен печат и общо взето, с беден вид. На първата страница имаше карикатура от домораслия карикатурист Цветан Нойков / починал през 1919 година /, представляваща български селяк, стъпил в единия си крак в Букорещ, а с другия - в Солун. Под карикатурата имаше стихотворение от Христо, неподписано, със заглавие "Бай Ганю честитява". В същия брой то й участвуваше и с три подписани стихотворения - все с "Ведбал": "Той и тя", "Амор спасата" и "Алберт, Петър и "икита". Поради липса на карикатурист, той сам бе направил наивна карикатура към третото стихотворение, а стимул за написване на стихотворението "Той и тя" беше не някакво поетическо вдъхновение, а наличността на едно клише от ония, които ки жаря Олчев бе подарил навремето на Ведбал. Нямахме достатъчно средства, клишетата струваха пари - и трябваше да се нагаждат стихове и текстове към наличните клишета Но какво струваше това на "фабриканта" на рими, Ведбал!

По това време от Пловдив се обади Пройката: Васил Павурджиев / Звездин /, Фурнаджиев / Валентин / и Балтаджиев / Пиеро /. Заобзидиха се и Крум Кюлявков / Па баща ми син /, Димитър Симицов / Доктор Ойен С. / Кирил Добрев / Свилен Свилен /, Николай Дончев / Бисерин / И тъй постепенно се създаде "смехосълзистки" щаб, около който се навъртаха по-млади и по-неопитни хумористи Най-въпиюща обаче бе личната на карикатурист, затуй, когато се получи по подата карикатура от някой си